

כיצד בוחרים ישיבה?

ישיבת דרך חיים
ישיבה קטנה לאומית

הבן

בכיתה ח'. הוא אמנם עוד ילד, אבל ברור לך שהשנים חולפות ביעף. יש לו אחים בוגרים בישיבות גבוהות או בישיבות הסדר, אם אין אחים אז יש בני דודים או מכרים. לא יעבור זמן רב עד שגם הוא יגיע לשם, זו שאיפתכם ותקוותכם.

בעצם, למה? למה אתם כל כך רוצים שילמד תורה כמה שנים? למה שלא יתגייס לצבא מיד לאחר גיל התיכון, ילמד באוניברסיטה ויבנה את חייו?

להורים כמותכם זו שאלה מעליבה. נכון, חשוב לשרת בצבא, חשוב גם למצוא מקור פרנסה בהמשך, אבל אצלכם ”לבנות את החיים“ - מתחיל בתורה! הבית שלכם הוא בית של תורה, עם לימוד תורה מרובה ואווירה תורנית. לא-פעם זה דורש מכם לוותר על דברים מסוימים, ואתם עושים זאת בשמחה. התורה אינה ”ערך מוסף“ בבית שלכם, אלא יסודו ותשתיתו. לשם כך הקמתם אותו, ואתם מנחילים זאת לילדכם בעקביות לאורך שנים, כי זו שאיפת חייכם.

כמובן, חשוב לכם לא רק שהבן יגיע לישיבה גבוהה, חשוב בעיקר מה הוא יעשה שם. לא רק מה הוא יעשה עם התורה, אלא גם מה התורה תעשה אִתּוֹ. חשוב לכם שייבנו בקרבו אהבת תורה ויראת שמים משמעותית, מידות טובות, יכולת למדנית, ידע נרחב בתורה, פיתוח אישיות תורנית ואידיאליסטית, ושאר מושגים הכלולים בתואר הנכבד ”בן ישיבה“.

אך למה כל כך ברור לנו שהתהליך הזה מתאים רק לגיל 18? למה אנחנו דוחים את עיקר בניית אישיותו התורנית, לתקופה שבה יעסיקו אותו שאלות נוספות כמו שירות צבאי, חתונה ופרנסה? האם לא עדיף שיגיע לישיבה הגבוהה עם תשתית משמעותית יותר מהמקובל? למה שלא נתחיל את התהליך מוקדם יותר, ובכך נאפשר צמיחה לימודית ורוחנית משמעותית יותר? האם זה משום שאין הוא בנוי לזה כעת? או אולי כי זה מה שהתרגלנו?!

בישיבות הקטנות ובישיבות התיכוניות התורניות נבנית כבר בגיל הנעורים תשתית משמעותית להמשך הצמיחה הלימודית והרוחנית, בכל ישיבה לפי רמתה וסוג תלמידיה. אמנם אי אפשר להטיל על הבן משימה שהיא גדולה עליו, אבל גם לא כדאי להנמיך את קומתו ולדחות את תחילת התפתחותו הרוחנית לגיל 18. מתוך מבחר הישיבות, כדאי לבחור בזו שמתאימה לרמתו, ומשם יבנה את התשתית הראויה לו להמשך הצמיחה.

הבן

שלך רציני. הוא אוהב ללמוד, משקיע, עוזר לחבריו בלימודים, ומעמדו החברתי איתן. רצינותו בולטת גם ביחסו לתפילה, למצוות ולמידות, וכן ברצונו להתקדם בתורה וביראת שמים. ודאי יש לך נחת מרובה, אבל מפריע לך שאין די שותפים לדרכו בחברה הסובבת אותו. יש לו חברים לצורך משחק, או כדי להכין שיעורי בית, אבל אין לו מצע יציב ונוח להמשיך לצמוח בהתאם לרצונו. הוא נחשב בעיני החברים לצדיק מדי, למשקיע יתר על המידה בלימודים. את רצינותו הם מכנים “כבדות”, אולי אפילו “חנוניות”, זאת על-אף שהוא בחור “זורם”, שמח, ופעיל חברתי. יותר ממה שהם באמת חושבים כך, נוח להם להציג אותו כך, משום שזה מתיר להם להישאר בינוניים, להמשיך להביט בציניות על מחויבות מלאה לתורה ולמצוות, מבט שמשום-מה גורם להם להרגיש גדולים יותר, מה שמכונה בלשון בני הנוער - “קולים”.

לך זה חבל. חבל, כי כל פרח צריך סביבת גידול שתאפשר לו לצמוח בהתאם ליכולותיו ולכישוריו, חבל כי פרח עלול גם לנבול. אין זה קל להימצא כל הזמן בחברה שמשדרת שדר אחר. גם לבן שלך זה מפריע. אמנם טוב לו, הוא מוקף בחברים. בכל זאת הוא היה מעדיף להימצא בקרב חברים שמתאימים יותר לרוחו. יש לו הרבה חברה, אבל אין לו מספיק את עצמו.

נכון, הוא מועיל לחבריו, ומקדם אותם. הוא מקדם בכך גם את עצמו, כי מי שנותן מקבל - “יותר משבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית”. אבל ברור לך שבסופו של דבר הוא מפסיד, ושחברה מצמיחה הוא היה צומח הרבה יותר.

הדיבורים על אינטגרציה אינם משכנעים אותך. יש לך רצון עז לכוון אותו למקום שיהיה הכי טוב בשבילו, ולמצוא שם דרכים שבהן יתרום לחברה באופנים אחרים. ללא מחירים יקרים כל-כך, מבלי להפסיד את מה שנבנה וצמח בשנים האחרונות. פשוט שיישאר הוא!

בסופו של דבר, כך גם החברה תרוויח ממנו יותר.

אחד המשאבים היקרים ביותר שעומדים לרשותו של האדם, הוא הזמן. כולנו חיים בתחושה של זמן שאול, שאיננו מספיקים רבע ממה שהיינו רוצים או צריכים, שדברים חשובים נדחים מפני דברים חשובים יותר בשל מגבלות הזמן. כמה תסכול נגרם לנו כשזמננו תלוי באנשים אחרים ומתבזבז לריק. והנה, בעוד אנו שועטים קדימה במרוץ החיים, אנו רואים את בננו או את בתנו מתנהלים לאיטם, משתרכים במעלה החיים, וערך הזמן רחוק מעולם המושגים שלהם. לעיתים, בכך הם מביאים אותנו לתחושת חוסר-אונים.

גם לו היינו מובטחים שיחיו חיי נצח, לא יכולנו לאפשר שיפסידו זמן כה יקר, הרי שנות התיכון הן ארבע שנים שבהן הם מעצבים את אישיותם, ומניחים את היסודות לבניין חייהם. ככל שהיסודות יהיו יציבים יותר, כך יהיה הבניין שלם ואיתן יותר. לפיכך הכרח הוא להנחיל להם יחס של כבוד למשאב היקר - הזמן.

כשהנער רואה בתואר ”תלמיד” תואר של כבוד, כשיש לו הערכה לעצם הלמידה ללא תלות ברווחים שירוויח ממנה, כשהוא רואה בלמידה את הרווח העיקרי, ששום רווח חומרי לא ישווה לו - הוא ייחס חשיבות גם לדרך ולא רק ליעד הסופי. הוא לא יסתפק בכך שבסוף יגיע לתוצאה כלשהי, הוא ירצה לחוש תחושת הצלחה בעצם המאמץ.

כי כך היא דרכה של תורה, עיקר מצוותה היא ”לעסוק בדברי תורה”, ולא רק לדעת. כשהנער לומד כל היום בידיעה שחשובה יותר הדרך ליעד מאשר היעד עצמו, הוא מרגיל את עצמו לחוסר על זמנו. הוא הופך בהדרגה לאדם עסוק, סדר היום שלו מלא וגדוש, יש לו תכניות לימודיות נוספות שעליהן הוא נאלץ לוותר מקוצר הזמן, תוך זהירות מעומס יתר. בחור ישיבה הוא אמנם אדם עסוק, אבל אין הוא אדם לחוץ. מתוך אחריות על זמנו, אחריות שמתלווה אליה שמחה ושלווה פנימית, הוא רוכש לעצמו חריצות וזריזות, תכונות שילוו אותו כל ימיו בכל תחומי עשייתו.

דברים

ידועים אלה של חז"ל, על חשיבות הלימוד בחבורה, מציבים בפני הלומדים אתגר לא-פשוט - טבעו של לימוד בחבורה שהוא בא על חשבון צרכי היחיד. בדרך-כלל, שיעור מוגש בהתאם לרמת התלמידים הממוצעת, כך יוצא שחלק ניכר מהתלמידים נמצאים בשיעור מיותר ומתסכל, תלמידים מוכשרים משתעממים, ותלמידים חלשים אינם מבינים. התסכולים הולכים ומצטברים, וזמן יקר יורד לטמיון. כשזה קורה מדי פעם, אין זה נורא, ואפילו מועיל - זה מחנך לסבלנות, ליכולת הכלה, ולהתמעת ערך השותפות עם הציבור. אבל כשזה נפרס על פני חלק ניכר מהיום, יש בזה מימד של חוסר התחשבות. אנו דורשים מתלמידים צעירים לשלם מחירים, שאנו עצמנו לא היינו מוכנים לשלם לו היו הדברים נתונים לבחירתנו.

דרך ראויה יותר תהיה ליצור מצב שבו כל תלמיד לומד רוב היום לפי רמתו, וחלק מועט מן היום מתכנסים כולם ויוצרים הפריה הדדית. כך נוצר איזון בין צרכי היחיד - להתקדם בהתאם לכישוריו, ובין צרכי הכלל - לימוד בחבורה, תוך מוכנות היחידים לשלם עבור כך מחיר סביר ונסבל.

זוהי אחת המטרות של הלימוד בחברותא. התלמיד לומד בהתאם לכישוריו, בונה בהדרגה את יכולתו לנהל את זמנו באופן אחראי, מפתח יכולת חשיבה עצמאית, משמעת עצמית ובגרות נפשית. ה"סדר" מאפשר לר"מ לבוא במגע אישי עם התלמיד, הן בעניינים הלימודיים והן בעניינים החינוכיים - שהרי רוב היום הר"מ נמצא עם התלמידים ולא מולם! יש לו את היכולת להציג מקורות נוספים לתלמידים המוכשרים, ולהעניק תוספת הסבר למתקשים, כך נוצר מגע בלתי-אמצעי ורצוף בין הרב לתלמידיו.

הלימוד בכיתה "ממית" משהו בתלמיד: את עצמאותו, את בטחונו העצמי אם הוא מתקשה, את כישוריו אם הוא מוכשר, ובין כך ובין כך - את זמנו.

במובן זה - על משקל "או חברותא או מיתותא" - כשרוב היום התלמיד לומד בהתאם לרמתו, הוא "חוזר לחיים", ומתוך כך גם הלימוד מקצת מן היום בחברותא=בחבורה מעשיר ומעצים.

אכן, לא כל תלמיד בנוי ללמידה עצמית כה ממושכת, יש בה פתח לבטלה גלויה או סמויה, אבל עובדה זו היא גם תוצאה של נטילת האחריות מהתלמידים. ככל שניצור בקרבם תחושת אמון ונציב להם זאת כייעד בר-השגה שיכבדו ושיעצים אותם, תלמידים רבים יותר ויותר יוכלו

ליהנות מחוויית הלימוד הזו!

המוסד

החינוכי העמיד לו למטרה לעצב את אישיות הנער, אך - האם זהו תהליך שכרוך רק בעיצוב, או גם בעצב? האם הנער מוכן להתחנך? האם הוא מזדהה עם מחנכיו, ועם התכנים שהם מנסים להנחיל לו?

נכון הדבר, שרצונו הפנימי של כל אדם להיבנות ולהתקדם, אבל חלק מההתקדמות היא בניית זהותו, שאיפתו לעצמאות, להגדרה עצמית.

חינוך הוא בעצם אחיזת החבל בשתי קצותיו, ככל שיותר נחנך את הנער, כך, לכאורה, הוא פחות יזדהה אִתנו. ככל שנתקרב אליו, כך הוא ירצה להתרחק. האהבה שאנו משרדים כלפיו, נתפסת לפעמים כלפיתת חנק, וכרצון שלנו לכפות עליו את עצמנו ואת ערכינו.

איך בונים הזדהות בלי לשבור זהות? איך משלבים בין שני הקטבים? ומי יגשר על פער הדורות וניגוד האינטרסים הקיים בין שני הצדדים - בין הצוות החינוכי ובין התלמידים?

יתכן שאין מנוס מהכנסת גורם שלישי למוסד החינוכי. איש צוות שיתווך, שיפשר. הוא יהיה ”שתול” בין התלמידים, מעין ”חפרפרת” שתטמיע את ערכי הצוות בלבו ובמוחו של התלמיד, ושתעביר למחנך מידע על המתרחש בלב התלמיד.

איש הצוות הזה יהיה - התלמיד בעצמו! הלא זו צריכה להיות מטרת-העל של ההורים והמחנכים - לגייס את התלמיד, להציב לו מטרה להיות אחראי על חינוכו, ”להעביר את הכדור אליו”!

כל עוד החינוך הוא תפקיד של ההורים והמחנכים, התלמיד עלול להרגיש מאוים, במקרה הטוב הוא יחזיק טובה לעצמו על כך שהוא מוכן לשתף פעולה. ככל שתיווצר בלב התלמיד התחושה שהחינוך שלו הוא ”בעיה” שלו ולא של המבוגרים הסובבים אותו, ככל שניצור סביבו אווירה מצמיחה של אמון, ככל שנגרום לו לחוש כי אנו רואים בו שותף מרכזי בתהליך החינוכי של עצמו, כך ייקח הוא את האחריות על עצמו.

כיצד בפועל נוביל ליצירת אווירה שכזו?

”גיוס” בחורי ישיבות

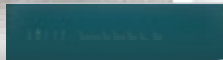
הבה נשאל את עצמנו - האם במקומות העבודה שלנו, ההורים, יש צלצול ביציאה ובכניסה? מתי לאחרונה קיבלנו תעודה? ציונים?

מדוע ברור לנו שאיננו צריכים בכלל, את מה שכל-כך הכרחי לילדינו? מדוע בעבודה איננו מתעסקים רק עם ”מה שבחומר”?

אין ספק שיש צורך באמצעי כפייה מסוימים בחינוך, אך האם אין לתרופות האלה תופעות לוואי קשות מידי? האם אין אנו מגמדים את בנינו, שמתרגלים לרצות אותנו, ומעבר לכך כבר אינם מגלים עניין?

אכן התרופות האלה נדרשות לרוב בני הנוער, על אף תופעות הלוואי הקשות. אבל מה בנך אשם? האם ברור לך שגם הוא זקוק להם? למה להלעיט אותו בחומרים שמרדדים אותו, שגורמים לו להיות בלתי-מגוייס?

ככל שנגרום לו לרצות להצטרף לתהליך החינוכי, כך נפיק ממנו יותר - ”חנוך לנער על פי דרכו”. אין איש צוות טוב יותר מהתלמיד עצמו!

הבן

יוצא לפנימייה. בזמננו קשה להסתדר בפנימייה ובנסיעות בינה ובין הבית ללא טלפון נייד. אבל - האם הטלפון הנייד אכן יאפשר לבן תקשורת טובה יותר עם הוריו והסובבים אותו? או שמא הוא יגרום לבן להתנתק מעצמו?

מוסד חינוכי צריך לתת את הדעת על שלושה תחומים בשאלה זו: 1. התכנים שהתלמידים פוגשים במכשיר הנייד. 2. רמת הריכוז בלימוד ובצמיחה הרוחנית. 3. רמת התקשורת החברתית שהבן מפתח.

מיותר לציין, שאי-אפשר להצמיח תלמידים בתורה ויראת שמים, כשהם חשופים לכל פגעי האינטרנט. בכל מקום שבו מגדלים תלמידים לתורה ודאי מונעים הימצאות של אינטרנט במכשירי התלמידים.

קשה יותר היא יצירת אקלים של שקיעה בתורה והתמסרות. בני הנוער מורגלים בשימוש בטלפון הנייד בחלק נכבד של היום. מלבד שיחות, המכשיר מהווה מקור שעשוע בקבלת הודעות ובשליחתן, משחקים שונים, יומן, וכדומה. איך החזקת מכשיר טלפון בכיס בזמן לימוד או תפילה מתיישבת עם מושגים כמו התמדה, ריכוז, עמל, רצינות, עומק, הקשבה? והרי בלי מושגים אלה לא תיבנה אישיות לומדת, ולא יוכל להיווצר קשר אמתי עם התורה!

מה הם הרגלי השימוש בטלפון בישיבות? עד כמה בני הנוער מרגילים את עצמם להימנע מהסחת הדעת בשיעורים? בסדרים? בתפילות?

ובתחום החברתי - עד כמה נוצר בישיבה אקלים חברתי שכולל שיח מעמיק, רגישות, הקשבה לחבר, התעניינות בו, זיהוי מצוקותיו? האם ההתרכזות של הנער במסך הקטן ובעולם הווירטואלי המסתתר בו, אינה מונעת ממנו לפתח רגישות ואכפתיות כלפי חבריו הממשיים?

גם בשעות הפנימייה וההפסקות צריכה להיות הכוונה של המחנכים להרגלי שימוש במכשירים הניידים. עד כמה זה אכן נעשה?

אלו הן שאלות כבדות משקל, ובעלות השפעה מכרעת על בניין אישיותו של הבן, הרגלי לימודו ואורחות חייו. לפיכך חשוב שאנו, ההורים, נוודא ששאלות אלה עומדות לנגד עיני מחנכיו של בננו. לא פחות מכך חשוב שנקבל מהם תשובות מניחות את הדעת.

ראשית יש לזכור שהעיקר אינו להתקבל לישיבה, אלא לתפקד בה כראוי במשך ארבע שנים. לא פעם הורים "מלבישים" על הבן שאיפות אשר מתאימות להם, אך אינן מתאימות לבן. גם השפעה חברתית עשויה לגרום לבן לרצות הגיע למקום שאינו מתאים לו, למקום שיתקשה בו לעמוד בדרישות, או להיפך - למקום שבו לא ימצה את יכולותיו. במקרים שכאלה, השמחה על כך שהתקבל ונרשם לישיבה, עלולה להפוך במהלך השנים, למקור תסכולים ואכזבות.

מומלץ להעריך באופן אקמתי את יכולותיו של הבן, להוביל אותו להכרה בערכו הוא (בעיקר לחיוב, אך גם לשלילה), ולעודד אותו להתעלם ככל האפשר מהשפעות הסביבה על ההחלטה בעניין.

לא-פעם יוצא להיפגש עם מציאות שבה ההורים משאירים את ההחלטה בידיים של הבן. זה מצוין כשהוא מקבל החלטה שהיא סבירה בעיניהם. לעיתים זה הכרחי כשהתנגדות ההורים תוביל לעימות חריף קדי. אבל יש מקרים שבהם ההורים מוותרים מהר קדי, וחוששים לעמוד על שלהם. לפעמים, החשש מעימותים בהווה, עלול להביא לעימותים קשים יותר בהמשך.

כמה ואיך לברר? על שידוך אנו רגילים לברר עד אין-סוף. ישיבה אינה פחות משידוך! היא תעצב את דמותו של הבן חינוכית ולימודית, גם השידוך יושפע מכך. לפיכך, ראוי שנברר על הישיבה, לפחות כפי שנברר על בת זוגו המיועדת של הבן בעוד כמה שנים.

אמנם, קיימות ישיבות רבות ובלתי-אפשרי לברר על כולן.

למעשה, מומלץ לסנן מרשימת הישיבות את אלה שאינן מתאימות לכם מבחינת סגנון הלימודים, אוכלוסיית התלמידים, מיקום וכדומה. בדרך-כלל ניפוי כזה יותיר רשימה של שבע-שמונה ישיבות לכל היותר. עליהן כדאי לברר בירור שיצמצם את הרשימה לשלוש-ארבע ישיבות. בישיבות אלה מומלץ לבקר, להיפגש עם ראש הישיבה, ולבדוק מקרוב את צורת התפילה, האווירה ב"סדר", התייחסות התלמידים אליכם כאורחים, וכדומה. כדאי גם לשלוח את הבן לשבת בישיבה, וכן לדבר עם הורים, בוגרים ותלמידים.

ואם הבן לא התקבל? אפשר לערער על ההחלטה! הישיבות אינן מנוהלות בידי מלאכים, ייתכנו טעויות וישיבה מחודשת. אבל, צריך גם לסמוך על מקבל ההחלטה. אם אתם מוכנים להפקיד בישיבה את הבן היקר שלכם לארבע שנים כה משמעותיות, סימן הוא שאתם סומכים על הצוות ועל שיקול דעתו. ובכן, סמכו עליהם גם בהחלטה שקיבלו, על-אף שהיא כואבת.

והעיקר - תפילה! הרבה תפילה. בתקופת הרישום, עד סוף כיתה ח', לאורך ארבע השנים הבאות, וכל החיים. מסופר על אם שהיו לה שני בנים, האחד מוצלח בכל תחום, והשני להיפך. לימים, הבן הגדול התפקר, לא הקים משפחה - כישלון חרוץ. הבן הצעיר הקים בית של תורה, מלא בילדים ובנחת. כשנשאלה האם כיצד קרה הדבר, ענתה: זה בגלל התפילות! הבן צעיר היה עד כדי כך "לא-יוצלח", שאת כל התפילות התפללתי עליו. על הבן הגדול לא ראיתי צורך להתפלל משום שהיה כל-כך מוצלח.

יזכנו השם לגדל "בנים ובני בנים, חכמים ונבונים, אוהבי השם יראי אלוקים, אנשי אמת זרע קודש, בהשם דבקים!"

התפילה

תופסת מקום מרכזי בעבודת ה' שלנו, ומבטאת את רחשי ליבנו בתפילותינו השונות. תפילה על עם ישראל - על יחסו לתורתו לעצמו ולארצו, תפילה על כל יחיד ויחיד מישראל, על הצלחתנו ברוחניות ובגשמיות, על בריאות ופרנסה. מקום מרכזי תופסת התפילה על הבנים, על בריאותם הגופנית, הנפשית והרוחנית, על בניין אישיותם, על עתידם.

לא לחינם אנו נכנסים בכל שנה ליום כיפור מתוך ברכת האב לבניו, "ישימך א-לוקים כאפרים וכמנשה", ולהורי תלמידי כיתות ח' היתה לתפילה זו משמעות נוספת השנה - תפילה על ההכנות לקראת כניסתו של הבן לעולמה של תורה, על הצטרפותו לחובשי ספסלי בית-המדרש.

"ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שיתן בליבך אהבתו ויראתו, ותהיה יראת ה' על פניך כל ימיו שלא תחטא, ותהי חשקך בתורה ובמצוות...פיך ידבר חכמות וליבך יהגה אימות, ידיך יעסקו במצוות, רגליך ירצו לעשות רצון אביך שבשמים...".

כך מתפלל האב על בנו בברכת הבנים בכניסת היום הקדוש, והאם עונה לעומתו בתפילה שלאחר הדלקת הנרות "זכני לגדל בנים ובני בנים חכמים ונבונים, אוהבי ה', יראי א-לוקים, אנשי אמת, זרע קודש, בה' דבקים, ומאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים ובכל מלאכת עבודת הבורא".

כך אנו מתפללים כהורים על בנינו, ולכך צריכים אנו לשים את מגמת פנינו כציבור הרוצה להשפיע על עם ישראל כולו. היום יותר מתמיד חשים אנו את הצורך בריבוי לומדי תורה, בתוספת העמקה ושייכות לתורה, בבניית חוט שדרה רוחני מתוך עוצמה של תורה. ב"ה הולך ומתברר שהם המענה האמיתי לבעיות הכלל והפרט, בדרך ארוכה שהיא קצרה.

ומתוך כל התפילות, נעשים הבריורים והבדיקות, המחשבות והתקוות, ולבסוף צריכים גם להחליט. אך רבות הן הישיבות, ומגוונות הן האפשרויות: ישיבה קטנה או ישיבה תיכונית, לימודי חול מצומצמים או מוגברים, הסגנון הרוחני והחברתי של התלמידים, חיי הפנימיה והיריחוק מהבית - שאלות רבות שמכולן יחד אנו צריכים להרכיב את המודל המתאים לבנו.

הרי כל אחד מאיתנו רוצה שבנו ילמד ב"מקום הטוב ביותר", אך כל מקום הוא "המקום הטוב ביותר" - למי שהמקום מתאים לו. המפתח, אם כן, הוא הבן עצמו ומה שמתאים לו,

בשקלול מצבו הנוכחי והפוטנציאל הגלום בו. לא נציב לו יעדים לא-ריאליים, כאלה שאולי מתאימים לנו אך גדולים עליו, וכמו כן לא נגמד את יכולתיו ושאיפותיו משיקולים של אופנה ו"מה שנחשב". הרי "חנוך לנער על פי דרכו", ומטרתנו למצוא מקום שיצמיח את כל הסגולות הגנוזות בו. איננו מחפשים מקום בו ילמד ויתחנך בנו ב-4 השנים הקרובות. אנו מחפשים מקום שיבנה בקרבו עולם של מושגים שיעצבו את אישיותו וילוו אותו להמשך חייו, ואף יקרינו לדורות שיבואו אחריו.

בתפילתנו על מציאת ישיבה מתאימה לבנו, נתפלל שישכיל למצוא בה אפיקים של צמיחה ובנייה לימודית ורוחנית, ושיציב לעצמו את ארבע השנים הבאות כיעד ושליחות. שיהיה חלק מהחברה בישיבה, אך יודא שהוא מפתח שאיפות ויכולת התקדמות משל עצמו, ולא יסמוך על כך שהאווירה הכללית תבנה אותו ותעשה את העבודה במקומו. שילמד מתוך תחושת עשייה ורוממות, ויראה את התקדמותו בלימוד ובחינוך כ"בעיה" שלו, כנתונה לאחריותו, ולא כמשימה של הצוות החינוכי, כביכול כל תפקידו של הבן הוא לעזור למחנכים במשימה שלהם.

נזכיר בתפילתנו את המושגים הבסיסיים המלווים את נערי ישראל מדורי דורות - עבודת ה', אהבת תורה, ניצול זמן, התמדה, התמסרות לתורה, בניין רוחני, עבודת המידות, צורת התפילה - ונבקש מבורא עולם שיעזרנו למצוא ישיבה שתטמיע שאיפות אלה בלב בנו. נתפלל גם על בריאותו הגופנית והנפשית, שיפתח אישיות בריאה, ויהיה מחובר לעמו, ארצו ומדינתו. שיהיה מלא שמחת חיים, וששמחת גיל הנעורים עם חבריו בישיבה תהווה חלק מתהליך של צמיחה רוחנית, ולא תהיה רדודה ושטחית.

בעמדנו בתפילה לבוראנו, נבקש בתפילת "אלוקי נצור" ביותר כוונה - "עשה למען תורתך"! להגדלת התורה בישראל, לצמיחת עולם התורה כולו, ובכללו גם בני הנוער שלנו בישיבות הקטנות והתיכוניות.